

Emlékeztető

A gyakorlást az archē-ról szóló bekezdést követő első mondattal kezdtük: „A képesség a kezdésre és növekedésre vagy többetre az Én-lény tulajdonsága, vagy inkább *léte*.” Annyiban vagyon én-lény, amennyiben képes vagyok kezdésre, és azon a szinten vagyok én-lény, ahol képes vagyok kezdésre. Ha elvesztem kezdési képességemet, elvesztem önmagamat. Ha elhanyagolom kezdési képességemet, akkor elhanyagolom önmagamat. A kezdés a hétköznapban is különleges élmény, minden új ötletben (pl. egy könyvespolc átépítésének ötletében) felragyog valami az őskézdés fényéből és örömeiből.

Utána ennek a mondatnak az első részét gyakoroltuk: „A Logosz a tagolás princípiuma a világban és az emberben, a képesség a szóra, a gondolkodásra és az emberi értelemben vett szeretetre (*bene velle* – a jó akarása a másikkal), annyit, hogy : „A Logosz a tagolás princípiuma a világban és az emberben”. Ez egészen centrális dolog. Minden teremtés tagolás. A földi tagolást a gyerek a beszédben tanulja meg. Az első „szavak” azonban még nem kötődnek semmilyen nyelvhez, a gyerek először a másik embert veszi észre, „tagolja ki” azzal, hogy viszonzozza pillantását, vagy rámosolyog. Ha semmit sem tudok kitagolni, akkor alszom. A magasabb tudati szinteken azért „alszunk”, mert még nem tudunk semmit se kitagolni. Az első, amit egy magasabb szinten ki lehet tagolni, az az ÉN tapasztalása a mindenkori szinten (az aletheia, a charis vagy az archē szintjén). Az ember első teremtése a Földön a magasabb ÉN (R. Steiner: [Az ÉN fogalmáról](#), GA 35): „Ha a tiszta gondolkodásban tapasztaljuk az ént, akkor olyan központban vagyunk, ahol a tiszta gondolkodás egyszersmind lényegileg saját anyagi lényét is létrehozza.” Az „anyagi” itt nem fizikait jelent, hanem arisztotelészi értelemben anyagi, vagyis valóságos (és nem csak „forma” vagyis idea). A magasabb ÉN nem létezik statikusan, folyamatosan újratermeli magát: archē. A mondat második részéhez (*bene velle*) Lukács 2, 14-et gyakoroltuk: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön béke, és az emberekhez jó akarat!” A pásztorok közös tudati élményt élnek át egyedi tudatukban. Az angyal, és később a mennyei seregek nem kívül jelennek meg, hanem belül. „Éjszaka” van, vagyis a nappali tudat tárgyai eltűnnek, de mégsem alszanak, hanem figyelnek („vigyáznak”): tudnak egymásról, és magasabb tudati élményeikről. Amikor elmúlik a látomás, nem kérdegetik egymást, hogy „Te is láttad?”, hanem „sietve” elindulnak Betlehem felé – tudják, hogy a többiek is látták. Ha az emberek megvalósítják ezt a nyitott, „jó” (Gyuri szavaival „szelíd”) akaratot, akkor meglátják az Isten dicsőségét (glóriáját, doxáját), és megszületik közöttük a béke.

Utána – az idő szűkössége miatt – ugrottunk egy kicsit, a következő mondat ez volt: „A beavatott (a ’teljes’ vagy ’tökéletes’ ember, a teleios) olyan ember, akiben a *Földön* tud megnyilatkozni az archē eredeti szellemi természete, és rajta keresztül a charis és az aletheia.” Ez az ember küldetése a Földön, és ez az egész földi teremtés értelme és célja. Minden más csak erőlködés és elterelés. Hozzávettünk Gyuri húszéves korában írt naplójából két részt, ahol már megjelenik a „teljes emberség” keresése, de persze még nem ebben a mélyen átgárt formában, ahogy ebben az írásban. De nagyon fontos tanulság, hogy érdemes utánajárni a nagy kérdéseknek, amiket az ember fiatalkorában fölteszt magának.

Legközelebb azt hiszem, új témát veszünk, ezt a cikket olvassátok és dolgozzátok végig! A cikk tartópillérei: ALETHEIA, CHARIS, ARCHÉ, LOGOSZ ÉS TELJESSÉG. A félelem csak mintegy melleleg kerül szóba a végén: „... a félelem érzése, a növekedés közben tapasztalható „Én-vagyok” élmény ellenkezője. A félelem az ’én-nem-vagyok’ érzése: hiányos, csökkentett, megtagadott növekedés.” Mint a bukott angyalok, „akik nem tartották meg archē-jukat”. Mi sem tartjuk meg, mert még fel se ébredtünk benne. De még megtehetjük, mert tudunk kezdeni.

Következő találkozás: május 5-6, valószínűleg személyesen, Csanádi Jutkánál.